

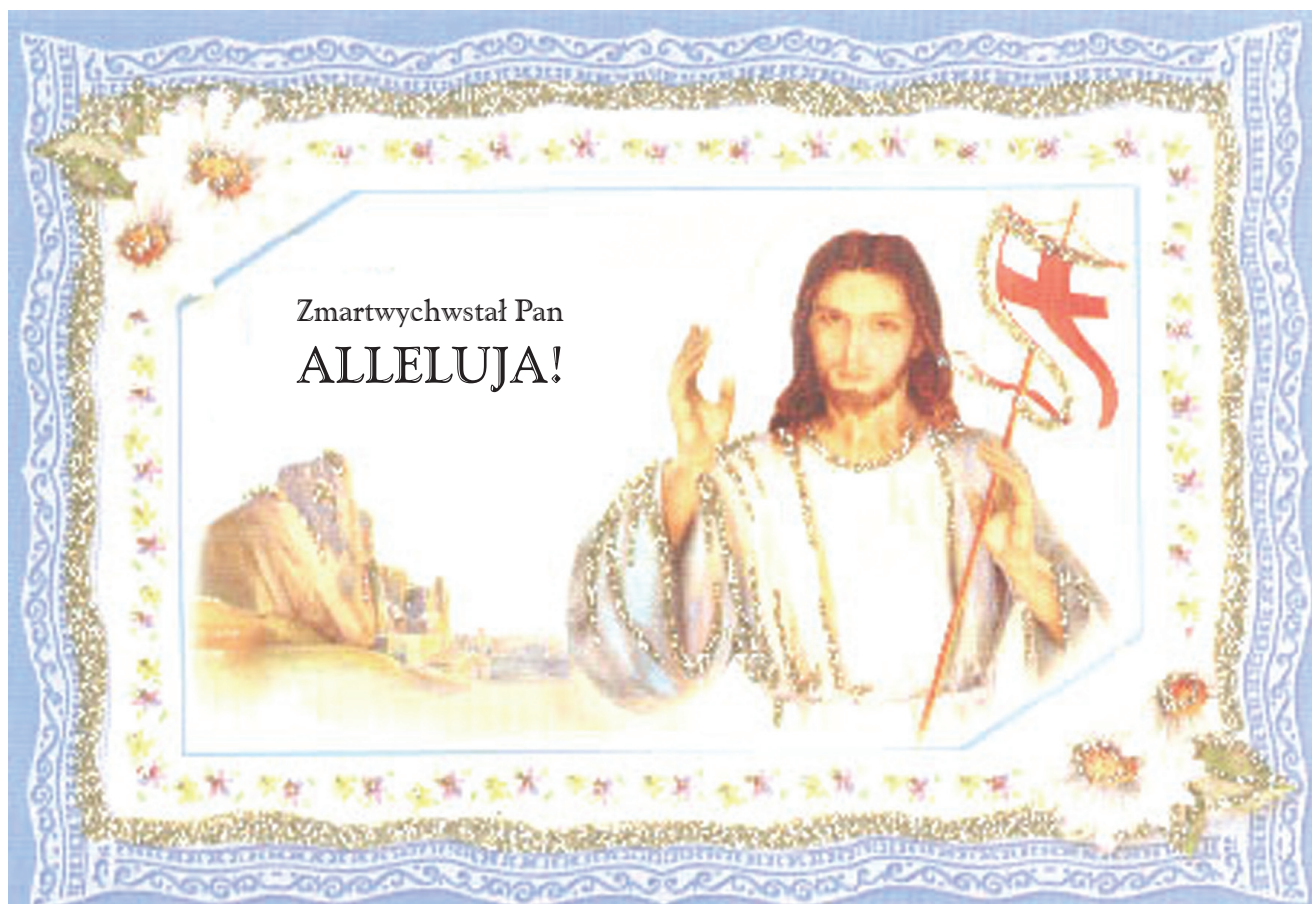
MOJA PARAFIA

Nr: 577 – 578
09 – 16/04/2006

V NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU • Rok B

EWANGELIA: J 20, 1 – 9

Pierwszego dnia po szabacie, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, Maria Magdalena udała się do grobu i zobaczyła kamień odsunięty od grobu. Pobiegła więc i przybyła do Szymona Piotra, i do drugiego ucznia, którego Jezus miłował, i rzekła do nich „Zabrano Pana z grobu i nie wiemy, gdzie Go położono”. Wyszedł, więc Piotr i ów drugi uczeń i szli do grobli. Biegli oni obydwaj razem, lecz ów drugi uczeń wyprzedził Piotra i przybył pierwszy do grobu. A kiedy się nachylił, zobaczył leżące płótna, jednakże nie wszedł do środka. Nadszedł potem także Szymon Piotr, idący za nim. Wszedł on do wnętrza grobu i ujrzał leżące płótna oraz chustę, która była na Jego głowie, leżącą nie razem z płótnami, ale oddzielnie zwiniętą na jednym miejscu. Wtedy wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył. Dotąd, bowiem nie rozumieli jeszcze Pisma, które mówi, że On ma powstać z martwych.

Ewangelia: Mk 11, 1 – 10

Wielu zaś słało swe płaszcze na drodze, a inni gałązki ścięte na polach. A ci, którzy Go poprzedzali i którzy szli za Nim, wołali: Hosanna! Błogosławiony Ten, który przychodzi w imię Pańskie.

Jakiś zdobywca albo świecki władca na pewno inaczej, zaplanowałby swój wjazd do stolicy. Zewnętrznych oznak bogactwa, władzy i zwycięstwa nadaremno szukać u Tego, który na osiołku jedzie przez wieś. A szaty ludzi, gałązki z pól, rozścielane na drodze też nie są tym, co mogłoby przypominać czerwony dywan. Ale właśnie w tym kryje się tajemnica Jego inności: nie wynosi się ponad ludzi, lecz chce być możliwie jak najbliżej nich. Zawsze wie, co ludzie potrzebują do życia. Dlatego karmił, uzdra- wiał, wspierał, stawał w obronie, modlił się.

„Hosanna, błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie” ... (J 12, 12-13)

Niedziela Palmowa jest ostatnią niedzielą Wielkiego Postu, otwierającą Wielki Tydzień.

W Polsce nazywana także Kwietną lub Wierzbną, rozpoczyna cykl najważniejszych obrzędów i uroczystości bezpośrednio już związanych z Wielkanocą, z obchodami Męki i Zmartwychwstania Chrystusa. Kościół w tym dniu wspomina tryumfalny wjazd Chrystusa do Jerozolimy, dokąd przybył wraz z uczniami na święto Paschy i - jak podaje Pismo święte - witany był przez wielkie tłumy ludzi wołających: Hosanna Synowi Dawidowemu, błogosławiony, który idzie w Imię Pańskie dla naszego zbawienia i rzucających na drogę, i pod kopytka osiołka, na którym jechał, gałązki oliwne i palmowe.

sną procesją z palmami oraz czytaniem - jako Ewangelii - Męki Pańskiej według jednego z trzech Ewangelistów: Mateusza, Marka lub Łukasza (Mękę Pańską wg św. Jana czyta się podczas liturgii Wielkiego Piątku).

Czytanie opisu Męki Pańskiej w Niedzielę Palmową daje początek i nadaje ton całemu nadchodzącemu tygodniowi, który nazywamy Wielkim Tygodniem - z powodu wielkich Tajemnic, jakie się w nim obchodzi. Mają tu szczególne znaczenie trzy ostatnie dni, które też noszą przydomek wielkich: Wielki Czwartek, Wielki Piątek i Wielka Sobota. W ten sposób Kościół podkreśla, że triumf Chrystusa i Jego Ofiara są ze sobą nierozzerwalnie związane.

W całej Polsce, w Niedzielę Palmową do wszystkich kościołów wierni podążają z palmami w rękę. Święci się je na każdym nabożeństwie, a po sumie (głównym nabożeństwie niedziel- nym) odbywają się uroczyste procesje z palmami. Potem przynosi się je do

domów na błogosławieństwo Boże i aby zdobiły nasze mieszkania i stoły w okresie świątecznym.

Wierni przechowują je przez cały rok, aby w następnym roku mogły zostać spalone na popiół, którym są posypywane nasze głowy w Środę Popielcową. Procesja z palmami jest z jednej strony upamiętnieniem wydarzenia sprzed wieków, z drugiej zaś - naszym kroczeniem wraz z Chrystusem ku ofierze, którą dzisiaj jest Msza święta. Ogłaszając Chrystusa Królem zgadzamy się w ten sposób na to, że nasza droga do Ojca prowadzi zawsze przez krzyż.

Zbliża się czas, w którym przyjdzie nam patrzeć na ukrzyżowanego Pana. Postarajmy się by był to czas duchowego przygotowania, wyciszenia i skupienia by w pełni przeżywać mękę Chrystusa.

Opr. Daria Cielniak
i Monika Grzesiak

Liturgia Niedzieli Palmowej jest rozpięta między dwoma momentami: rado-

Czas Zmartwychwstania Pańskiego, to szczególny czas łaski dla ludzi wierzących. Jako duszpasterze życzymy, parafianom i tym, którzy się modlą w naszej Świątyni otwarcia serc na miłość, jaką w tym czasie obdarowuje nas Ojciec Niebieski. Czas Męki, Śmierci i Zmartwychwstania niech daje nam na nowo nadzieję na lepszy świat. „Nie lękajcie się otwórzcie drzwi Chrystusowi” JPII

Ksiądz proboszcz

Kolejne święta wielkanocne, kolejna celebracja tajemnic naszej wiary, siła tradycji, zachwyty sentymentu, radość spotkania. Jak co roku. Jest w tym piękno – piękno trwania, stabilności, konsekwencji. Tylko czasem... Nie uwierzę – póki nie zobaczę. Zobaczyć, otworzyć oczy, zasłuchać się w wypowiedane słowa przeżyć święty czas Paschy...

Chrystus Ukrzyżowany i Zmartwychwstały jest ostoją naszej nadziei, fundamentem wiary, skałą schronienia. Tylko w świetle Jego krzyża nasze życie odnajduje pełnię, sens i moc.

Kochani, na te Święta Wielkanocne życzymy Wam przyłgnięcia do Jego Ukrzyżowanej Miłości, niech Zmartwychwstały Chrystus obdarza Was nadzieją na lepsze jutro, a Wasza nieustanna wiara, niech pokonuje każdy trud dnia codziennego.

Redakcja

WIELKI CZWARTEK

EWANGELIA: J 13, 1-15

Wielki Czwartek znosi na krótką chwilę nastrój żałoby. Pomimo głębokiego smutku z powodu Męki i bliskiej śmierci Zbawiciela Kościół nie może zapomnieć, że w tym dniu Zbawca ustanowił i zostawił swoim wyznawcom Dar Najświętszy – Eucharystię Świętą. Wynika z niej tyle chwały Bogu i tyle łask duchowych dla nas dzięki rzeczywistej obecności w nim Boga - Człowieka, oddającego się nam na pokarm dusz naszych. Ołtarz jest przybrany bardzo uroczysto, ozdoby są koloru białego, co oznacza radość. We Mszy świętej śpiewa się radosne Gloria, w czasie, którego biją dzwony i grają organy. Powodem tego jest radosna pamiątka ustanowienia Najświętszego Sakramentu.

Pierwotnie w Wielki Czwartek odprawiali się trzy Msze święte: Jedna z okazji pojednania z Bogiem publicznych grzeszników. Druga - przy poświęceniu Olejów. Trzecia - na pamiątkę ustanowienia Najświętszego Sakramentu. Obecnie w Wielki Czwartek odprawia się tylko jedna Msza święta, w czasie której, całe duchowieństwo przystępuje do Stołu Pańskiego wraz z wiernymi. Podczas Mszy świętej odbywa się również Poświęcenie Olejów. Oleje w Wielki Czwartek poświęca biskup. Są one potrzebne przy udzielaniu sakramentu chrztu, bierzmowania, kapłaństwa oraz sakramentu namaszczenia chorych. Oliwa była niegdyś środkiem wzmacniającym i leczniczym, a gałązki drzewa oliwkowego – symbolem pokoju.

W czasie liturgii Wielkiego Czwartku odbywa się także symboliczne umywanie nóg, na pamiątkę ostatniej wieczerzy w czasie której, Jezus mówił do uczniów słowami: Wy mnie nazywacie „Nauczycielem” i „Panem” i dobrze mówicie, bo nim jestem. Jeżeli więc Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem wam nogi, to i wyście powinni sobie nawzajem umywać nogi. Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem. (J 13, 13-15). Celebrans ubiera się wtedy w uroczyste szaty liturgiczne, koloru fioletowego i w otoczeniu asysty

idzie do miejsca, gdzie się ma odbywać umycie nóg. Diakon śpiewa naprzód Ewangelię, opowiadając ten fakt, potem zaś Biskup lub jego zastępca, albo przełożony klasztoru, zdjawszy z siebie kape, przepasuje się dużym ręcznikiem i kolejno obmywa prawą stopę każdego z dwunastu ubogich lub osób duchownych, a następnie całuje. Chór tymczasem śpiewa antyfony mówiące o potrzebie wzajemnej miłości braterskiej i o pokorze. Pierwsza antyfona zaczyna się od słów: Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali.

Opr. Paweł Grzesiak

WIELKI PIĄTEK

EWANGELIA: J 18, 1 - 19, 42

LUB J 19, 28 - 37

Dzień Męki Pańskiej Wielki Piątek to w kalendarzu chrześcijańskim święto ruchome. Przypada w Wielkim Tygodniu, na dwa dni przed Wielkanocą. W tym dniu Kościół wspomina męczeńską śmierć naszego Pana i Zbawiciela – Jezusa Chrystusa. Dzień ten jest w Kościele dniem najgłębszej żałoby. Epitafium liturgii jest adoracją znaku Chrześcijaństwa – czyli, Krzyża, który jest symbolem naszego zbawienia. Jest to dzień, w którym nie jest odprawiana Msza Święta, ale jedynie nabożeństwo.

Liturgia Wielkiego Piątku składa się z:

- Słuchania Liturgii Słowa Bożego (czytania z NT i ST przeplatanych psalmami, Ewangelią i dłuższej niż zwykle modlitwy powszechnej)
- Adoracji krzyża
- Komunii świętej

W kościołach przygotowywane są także symboliczne groby Pańskie, przy których trwają wierni, wpatrzeni w Jezusa w Najświętszym Sakramencie. Zwyczaj ukazania i adoracji Krzyża jest popularny w wielu krajach, m. in. w Rzymie znany był już w VII wieku.

W adoracji krzyża ukazany jest zwycięski charakter odkupienia oraz myśl o zmartwychwstaniu.

W całej Polsce Wielki Piątek jest dniem skupienia, powagi, wzmożonej pobożności i gorliwych praktyk religijnych. Jest także dniem ścisłego postu. Zgodnie z zaleceniami Kościoła należy zrezygnować w tym dniu nie tylko z jedzenia potraw mięsnych, ale również zachować post, co do ilości spożywanych pokarmów: tylko raz w ciągu dnia można zjeść do syta. Na postny obiad wielkopiątkowy jada się, zwykle śledzia z kartoflami lub postny żur z kartoflami, gotowaną lub smażoną rybę. Niektóre osoby, przez cały ten dzień, dobrowolnie wstrzymują się od jedzenia i picia lub piją tylko czystą wodę i spożywają trochę suchego chleba.

Gos Marek

WIELKA SOBOTA

EWANGELIA: MT 28, 1 - 10

Centralnym dniem Triduum Paschalnego jest Wielka Sobota. Jako Wigilia Paschalna swój najgłębszy sens odnajduje w atmosferze czuwania u stóp Grobu Bożego i oczekiwania na cud zmartwychwstania dokonany przez Chrystusa w niedzielę wczesnym rankiem.

„Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa jako wydarzenie, mające swój konkretny moment w historii ludzkości, jest przede wszystkim niepowtarzalnym cudem, którego nie sposób zbadać za pomocą nauk ścisłych. Wymyka się on wszelkim empirycznym dociekanom. Stając co roku przed tak wielkim misterium wiary, trzeba nam pochylić się nad nim z pokorą i miłością. Nie sposób, bowiem go pojąć czysto intelektualnie. Fakt zmartwychwstania nakazuje rozumowi przyjąć jedyną właściwą postawę: zwrócenia się z ufnością ku mocy wiary, która „pozwała wnikać do wnętrza tajemnicy i pomaga ją poprawnie rozumieć” (Jan Paweł II, Fides et ratio). Choć Chrystus zmartwychwstał, to jednak nie powraca już do życia doczesnego i nie podlega jego prawom. Nadprzyrodzoność wymyka się z ograniczonej materii.

Tradycyjnie w Wielką Sobotę we wszystkich kościołach parafialnych od wczesnych godzin porannych święcone są pokarmy, które spożywane są podczas wielkanocnego śniadania. Świątynie, tętniące atmosferą całodziennego adoracji Grobu Chrystusa, otwarte są do samego wieczora. Po zmierzchu rozpoczyna się najbardziej uroczysta i symboliczna Liturgia – Wigilia Paschalna. Bogactwo czytań przedstawia dzieje rodzaju ludzkiego od dzieła stworzenia przez grzech Adama i Ewy, wyjście narodu wybranego z ziemi egipskiej i przejście (pascha) przez Morze Czerwone, po czytaniu z Nowego Testamentu opisujące m.in. ustanowienie Najświętszej Eucharystii. Wówczas to, po raz pierwszy po czterdziestodniowym poście śpiewa się przed Ewangelią Alleluja – okrzyk radości i wesela. Wierni posłuszni Chrystusowemu nakazowi, aby w gotowości oczekiwać powrotu swojego Pana (por. Łk 12, 35-36), trwają przed ołtarzem z zapalonymi świecami. Pascha, wnoszony uroczysto przez kapłana, symbolizuje Zmartwychwstałego Mistrza z Nazaretu. Światło narodów na oświecenie pogan i chwałę Ludu Bożego (por. pieśń Symeona). Następnie śpiewany jest Eksultet – hymn pochwalny na cześć Zmartwychwstałego. W czasie Eucharystii odnawiane są przyrzeczenia chrzcielne. Niejednokrotnie podczas Liturgii Wielkiej Soboty konkretni wierni przyjmują sakrament Chrztu św., Pierwszej Komunii św. i Bierzmowania. Są to najczęściej osoby dorosłe, wcześniej przygotowywane do tych uroczystości przez kilka miesięcy. Uroczystość ta powinna kończyć się najazutrz wczesnym rankiem w Wielką Niedzielę procesją rezurekcyjną, podczas której niesie się Najświętszy Sakrament i śpiewa pieśni wielkanocne. Pięćdziesięciodniowy okres, następujący po Triduum Paschalnym, stanowi dla chrześcijan czas bezpośredniego przygotowania się na przyjęcie do serca Trzeciej Osoby Trójcy Świętej. Zmierza on, bowiem ku uroczystości Zesłania Ducha Świętego, zwanej także Zielonymi Świątkami.

Opr. Piotr Dyjo

Baśnie nie tylko dla dzieci

Było tak ciepło! Lekki, kwietniowy wietrzyk poruszał gałązkami młodych brzoźek, osypanych już jasno zielonym puchem młodziutkich listków.

Rozległe łąki pokrywała szmaragdowozielona soczysta trawka.

Słońce grało już naprawdę mocno, intensywnie na szafirowym niemal granatowym wiosennym niebie. W powietrzu czuło się wiosnę zupełnie wyraźnie. Jakaś trudna do określenia radość o złoto- różowo- błękitnym odcieniu unosiła się nad Ziemią.

Była właśnie Wielka Niedziela- I dzień świąt Wielkanocnych.

Przed świeżo pobielanymi chatami, wygrzewali się młodzi chłopcy i dziewczęta w różnobarwnych odświętnych strojach.

Przed każdym z nich stały słomkowe żółte koszyczki ze święconym. Czegóż w nich nie było! Jajka o kremowych i białych skorupkach i bajecznie kolorowe kraszanki, (czyli jajeczka ręcznie malowane) kawałki soczystej kiełbasy, śnieżno biała sól w kolorowych glinianych solniczkach, kawałki świeżego chleba i placków wielkanocnych z białą – różowym kremem.

Dziewczęta i chłopcy wystawiając młode twarze do słońca, rozmawiali wesoło. Było ciepło świąteczne popołudnie. Drogą wśród chat przechadzali się roześmiani, pełni radości ludzie. Gdzieś w hen w dali, rozlegały się piękne dzwinki spizowych dzwonów parafialnego kościoła.

Tuż obok pobielonej chaty stał sobie spokojnie duży ciemny kosz z wikliny, napełniony bielutkimi i kremowymi jajkami. Tego skarbu (bo że to był skarb rzeczywiście, dowiedzie się już za chwilę), pilnowała duża, bardzo duża biała kura z ogromnym ciemnoczerwonym grzebieniem. Nieopodal przechadzał się, skubiąc soczystą trawę, bajecznie kolorowy kogut.

Dumnie sterczał przepiękny, rubinowy kogucik grzebień, a brązowo – zielono – złociste pióra połyskiwały w słońcu tak ślicznie, że trudno było patrzeć bez zachwyty na tak urodziwego ptaka! Był on jednak czymś podenerwowany. Miał swoje powody; och tak! Zarówno on jak i jego żona – kura, czekali na kogoś, kto miał się za chwilę pojawić.

Jajka w koszu leżały na razie spokojnie, ale czujny wzrok kurzej Mamy dostrzegął skorupkami niektórych lekkie poruszenie.

„Och – myślała z niepokojem żeby już wreszcie przyszła!”

Niebo nad szmaragdową łąką było takie błękitne, czyściutkie tylko gdzieś, tu i ówdzie pojawiały się jakiś malutki, puchaty obłoczek.

Słońce grało bardzo silnie i uśmiechało się do pilnującej kosza, zdenerwowanej kury. Na-

gle – spacerujący kogut zapał głośno: „kukuruku! Oto idzie! Jest już na skraju lasu!

Mama kura, która właśnie przymknęła zmęczone całonocnym pilnowaniem kosza, oczy – poderwała się, aby jak najszybciej zobaczyć tę, na którą oboje z takim utęsknieniem czekali...

A ona – szła; powoli nie spiesząc się, z ogromną radością uśmiechając się do witających ją zwierzątek. Małe, rude, zwinne wiewióreczki brała na rękę i przytulała ich śmieszne mordeczki do swojej wiosnianej twarzy. Długonogie zajęce ocierały swą aksamitną sierść o jej lekką suknię, a ona odpowiadała na ich pieszczoły delikatnym głaskaniem.

Nareszcie i te wystraszone wciąż szaraki przeżywały swą chwilę szczęścia... nie musiały się już bać groźnych strzelb myśliwych...

Jaskółki, skowronki, szpaki, wilgi, słowiki i jeszcze inne skrzydlate bractwo z radosnym śpiewem fruowało do swojej Królowny, a co śmielsze siadały na jej ramieniu, na płaszczu rozpuszczonych, złotych włosów, a nawet na tym przepięknym kapeluszu utkany z wiosennych przyłaszczek, fiołków, bżów, no i róż oczywiście.

Piękna była Królowna Wiosna. Szeroko otwarte błękitne oczy patrzyły na świat z ogromną dobrocią. W długiej, zgrabnej ręce trzymała jakąś pałeczkę całą pokrytą drobnymi herbacianymi różyczkami. I o dziwo! Tam, gdzie tylko dotknęła tą pałeczką, rozkwiatały tysiące barwnych kwiatów i całe masy szmaragdowych listków. Wreszcie Mama - kura i Tata – kogut doczekali się wizyty Królowny Wiosny. Kiedy tylko, stanęła nad ich „skarbem” – koszem i wypowiedziawszy z uśmiechem czarodziejskie słowa, dotknęła go różdżką czarodziejską, w koszu dały się słyszeć piski, stukanie, radosny ruch! Delikatnie pękły skorupki jajek i – ukazywały się najpierw dzióbki, błyszczące oczka, potem żółte, puchate skrzydełka i po chwili całe to puszyste towarzystwo wyległo z płaskiego kosza na trawę.

I wszystkie kurczaczki naraz zaczęły szybko i biegać, a potem podbiegły do Królowny Wiosny i wspinały się po jej pachnącej sukni, aby ją ucałować. A Ona ze wzruszeniem gładziła te puchate, ciepłe ciała. Po chwili małeństwa stanęły w półkolu na trawie naprzeciw Królowny i zaśpiewały jej niepowtarzalną piękną pieśń życia.

A Zmartwychwstały Chrystus, Który przechadzał się niewidzialny po wiosennej przestrzeni, uśmiechał się serdecznie do budzącego się wiosennego życia!

Zielone drzewa, krzewy i wszystkie ptaki śpiewały radośnie:

ALLELUJA – JEZUS ŻYJE!!!

Katarzyna Wilczyńska

Pallotyński teatr: „Pieśń o Zbawicielu”

Prawie 10 tys. widzów z całej Polski obejrzało w tym roku misterium Męki Pańskiej wystawiane od lat przez pallotyńskich kleryków w Ołtarzewie.

Zgodnie z tradycją w okresie Wielkiego Postu alumni Wyższego Seminarium Duchownego Księży Pallotyńców w Ołtarzewie stają się aktorami i wcielają się w role ewangelicznych bohaterów. W tym roku wspólnota seminaryjna zapraszała na sztukę zatytułowaną „Pieśń o Zbawicielu”.

Zamknijmy oczy, przenieśmy się w czasy cesarstwa rzymskiego. Jest rok 815 od założenia Rzymu. W ciemności słyszymy radośnie śpiewających ludzi: Błogosławiony jesteś, Panie, Boże ojców naszych, pełen chwały i wywyższony na wieki... Powoli pojawiają się pierwsze promyki światła. Naszym oczom ukazuje się siedzący tłum, zgromadzony wokół mężczyzny, przemawiającego z wielką mocą. Opowieść wzbudza wielkie zaciekawienie, wprowadzając jednocześnie głęboki spokój. Wszyscy zebrani czują, że są świadkami chwil ważnych, podniosłych, a usłyszane słowa rozpoczynają przemianę ich życia.

Tak rozpoczyna się tegoroczne Misterium Męki Pańskiej, "Pieśń o Zbawicielu". Przenosi nas ono w czasy powstawania pierwszych wspólnot Kościoła, których pamiętką Łamania Chleba jest osią przewodnią całego spektaklu. Dzięki temu możemy przybliżyć widzowi przebieg pierwotnej modlitwy Kościoła. Liturgia Wspólnoty chrześcijan jest wspaniałą pieśnią uwielbienia, zanoszoną Bogu przez Jezusa w Duchu Świętym.

Ta opowieść prowadzi nas poprzez całą ziemską działalność naszego Pana. Przez ten czas spotykamy Jezusa przychodzącego nad Jordan, aby przyjąć chrzest Janowy, zmagającego się na pustyni z głównymi pokusami świata, podsuwanych przez jego księcia. Widzimy także cuda, które czynił w czasie głoszenia Królestwa Bożego, oraz intrygi faryzeuszy chcących go skompromitować. Nie zabraknie oczywiście niesprawiedliwego sądu, procesu u Piłata oraz męki i śmierci Zbawiciela.

Działalność pallotyńskiego teatru jest już znana i doceniana przez tysiące ludzi z całej Polski, którzy rokrocznie bardzo licznie ściągają na to wydarzenie..

Jest to jedyny teatr, w którym bilety są bezpłatne i można je rezerwować telefonicznie. Seminaryjny teatr pallotyńców ma już wieloletnią historię. Pierwsze przedstawienia zagrano tu w 1957 roku. Od roku 1965, już tylko z nielicznymi przerwami, w okresie Wielkiego Postu, w seminaryjnej sali teatralnej prezentowane są Misteria Męki Pańskiej.

Opr. Marek Gos

PRZEZ KRZYŻ I ŚMIERĆ DO ZMARTWYCHWSTANIA I CHWAŁY!

„Zmartwychwstanie Chrystusa jest największym wydarzeniem w historii zbawienia, a także – ponieważ nadało ono ostateczny sens światu – w historii ludzkości. Cały świat obraca się wokół krzyża, ale jedynie w zmartwychwstaniu krzyż nabiera pełnego znaczenia jako wydarzenie zbawcze” (Jan Paweł II, 1989r.)

Życie każdego chrześcijanina oparte jest na wierze w zmartwychwstanie Pańskie. Z tej Tajemnicy czerpiemy siłę. Ona nadaje sens naszemu istnieniu, bo jeżeli Chrystus zmartwychwstał i żyje w Kościele, to każdemu człowiekowi daje moc do zwycięstwa nad złem i do życia w łasce. Jeżeli Chrystus zmartwychwstał, to nie ma w życiu człowieka sytuacji beznadziejnych. Jego moc przewyższa wszelkie zło, niepowodzenia i nieszczęścia. Do Niego należy ostatnie słowo. On jest początkiem i końcem. Choć krzyż wpisany jest w nasze istnienie na ziemi, to prowadzi on do zmartwychwstania i chwały.

PRZEZ KRZYŻ I ŚMIERĆ DO ZMARTWYCHWSTANIA I CHWAŁY

– takie słowa wyryte na krzyżu profesyjnym, a myślę, że również i w sercu nosi każda Siostra Zmartwychwstanka.

Idea zmartwychwstania stała się inspiracją do zaistnienia w Kościele naszej rodziny zakonnej – najpierw Księży Zmartwychwstańców a później Sióstr Zmartwychwstańek. W czasie kiedy to Polska zniknęła z mapy Europy, po upadku powstania listopadowego na emigracji w Paryżu z inspiracji Adama Mickiewicza powstaje zgromadzenie Księży Zmartwychwstańców, które w pracy nad moralnym odrodzeniem narodu widzi szansę do odrodzenia – zmartwychwstania Polski. W pół wieku później (115 lat temu) dwie polki Matka i Córka – Celina i Jadwiga Borzęckie czerpiąc z duchowego dziedzictwa Księży Zmartwychwstańców zakładają w Rzymie Zgromadzenie Sióstr Zmartwychwstańek.

Skąd wyście się wzięły, co wam na imię Zmartwychwstanie?

– pytał ks. bp J. Zawitkowski w jednej z homilii – „My z niewoli zwątpienia, z popiołów i ze zgłiszcz Rzeczypospolitej ocalałe. Nam Anioł pokazał, że tu w popiołach i zgłiszczach są jeszcze iskierki nadziei. Trzeba je było wziąć w ręce z delikatnością kobiety i rozdmuchać z nich wielki ogień. Ogień, który stanie się pożarem, ogień, który już nie zgaśnie, bo będziemy go strzec jak westalki i kłaść go na ołtarzu jako Boży dar nadziei”.

Strzegły owego ognia nadziei pierwsze pokolenia Zmartwychwstańek angażując całe swoje serce i siły w pracę nad odrodzeniem duchowym udrczonego narodu. Otaczały one troską przede wszystkim dzieci i kobiety. Gdy tylko stało się możliwe po założeniu pierwszej

placówki w Rzymie, Matka Celina przybyła do Galicji i rozpoczęła pracę w Kętach (koło Wadowic). Siostry natychmiast zaangażowały się w pracę parafialną, otworzyły ochronkę dla dzieci, rozpoczęły pracę katechetyczną, założyły stowarzyszenie dla kobiet, wykładały w szkole pedagogicznej. Powstawały kolejne placówki w kraju i za oceanem.

Śladem Matek Założycielek idą ciągle nowe pokolenia Zmartwychwstańek. Doświadczły one wejrzenia Bożej miłości i nie chcą zatrzymać go jedynie dla siebie. Posłuszne Jezusowemu wezwaniu: „Idź i powiedz im...” idą tam, gdzie je Chrystus Zmartwychwstały posyła. Siostry Zmartwychwstanki pracują w przedszkolach, szkołach podstawowych, gimnazjach i liceach, w ośrodku wychowawczym dla dzieci specjalnej troski, w katechizacji, w parafiach, z chorymi.

Uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego jest dla nas czasem wielkiego dziękczynienia Bogu za triumf Jego miłości do nas, dziękczynienia za zaistnienie w Kościele Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstańek i wszelkie dobro, jakie poprzez nas Bóg czyni oraz za powołanie każdej z nas do udziału w tajemnicy paschalnej. Ponieważ człowiek najlepiej prosi gdy dziękuje, stąd też Uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego to także sposobność i mobilizacja do modlitwy o naszą wierność w kroczeniu z Chrystusem Zmartwychwstałym, który jest Drogą, Prawdą i Życiem. Modlimy się słowami:

„Boże mój, któryś mi sam dał wolę do całkowitego oddania się Tobie, spraw, abym żyjąc duchem Zgromadzenia, pozostała Ci wierna aż do końca mojego życia. Amen. Alleluja” (Z formuły ślubów).

S. Anna Samuela, Zmartwychwstanka

Zwyczaje świąteczne trochę na wesoło

Palemki na szczęście - Wielki Tydzień zaczyna się Niedziela Palmowa. Kiedyś nazywano ją kwietną lub wierzbną. Palemki – różgi wierzbowe, gałązki bukszpanu, malin, porzeczek – ozdabiano kwiatkami, mchem, ziołami, kolorowymi piórkami. Po poświęceniu palemki, biło się nią lekko domowników, by zapewnić im szczęście na cały rok. Połknięcie jednej poświęconej bazi wrożyło zdrowie i bogactwo. Zatknięte za obraz lub włożone do wazonów palemki chroniły mieszkania przed nieszczęściami i złośliwością sąsiadów.

Świąteczne porządki - Przed Wielkanocą robimy wielkie świąteczne porządki nie tylko po to, by mieszkanie lśniło czystością. Porządki mają także symboliczne znaczenie – wymiatamy z mieszkania zimę, a wraz z nią wszelkie zło i choroby.

Wieszanie śledzia - W równie widowiskowy sposób rozstawano się też ze śledziem – kolejnym symbolem wielkiego postu. Z wielką radością i satysfakcją „wieszano” go, czyli przybijano rybę do drzewa. W ten sposób karano śledzia za to, że przez sześć niedziel „wyganiał” z jadłospisu mięso.

Święconka - Wielka Sobota była dniem radoznego oczekiwania. Koniecznie należało tego dnia poświęcić koszyczek (a wielki kosz) z jedzeniem. Nie mogło w nim zabraknąć baranka (symbolu Chrystusa Zmartwychwstałego), mięsa i wędlin (na znak, że kończy się post). Świecono też chrzan, – bo „gorycz męki Pańskiej i śmierci została zwyciężona przez słodycz zmartwychwstania”, masło – oznakę dobrobytu – i jajka – symbol narodzenia. Święconkę jadło się następnego dnia, po rezurekcji. Tego dnia świecono też wodę.

Specjalnie dla dziewcząt - Uwaga dziewczyny, – jeżeli w Wielką Sobotę obmyjesz twarz w wodzie, w której gotowały się jajka na święconkę, to znikną piegi i inne mankamenty urody!

Wielka Niedziela – dzień radości - W Wielką Niedzielę poranny huk petard i dźwięki dzwonów miały obudzić śpiących w Tatrach rycerzy, poruszyć zatwardziałe serca skąpców i złośliwych sąsiadów. Po rezurekcji zasiadano do świątecznego śniadania. Najpierw dzielono się jajkiem. Na stole nie mogło zabraknąć baby wielkanocnej i dziada, – czyli mazurka.

Lany poniedziałek - Lany poniedziałek, śmigus-dyngus, święto lejka – to zabawa, którą wszyscy doskonale znamy. Oblewać można było wszystkich i wszędzie. Zmoczone tego dnia panny miały większe szanse na zamążpójście. A jeśli któraś się obraziła – to nieprędko znalazła męża. Wykupić się można było od oblewania pisanek – stąd każda panna starała się, by jej kraszanka była najpiękniejsza. Chłopak, wręczając tego dnia pannie pisanek, dawał jej do zrozumienia, że mu się podoba.

Szukanie zajączka - Wyrazem wielkanocnej radości rodziny może być po zakończeniu śniadania, wspólna zabawa – zwana szukaniem zajączka, czyli małej niespodzianki dla każdego.

Wielkanocne jajo - Jajo – króluj na wielkanocnym stole, jest symbolem życia i odrodzenia. Tradycja pisanek i dzielenia się świętym jajkiem sięga daleko w przeszłość. Już starożytni Persowie wiosną darowali swoim bliskim czerwono barwione jaja. Zwyczaj ten przyjęli od nich Grecy i Rzymianie. Rumuńskie przysłowie ludowe mówi: „Jeśli my, chrześcijanie zaprzestaniemy barwienia jaj na czerwono, wówczas nastąpi koniec świata”. Czerwone pisanek mają ponoć moc magiczną i odpędzają złe uroki, są symbolem serca i miłości. Jajko jest formą najbardziej doskonałą. Zawiera wszystkie konieczne dla odżywienia organizmu składniki: białko, tłuszcz, sole mineralne i witaminy. Ma około 100 kalorii.

Opr. Kasia Langowska

INFORMACJE *i*

1. Dziś Msza święta dla dzieci klas II-ich i ich Rodziców o godz. 16.00.
2. Dziś Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym o godz. 17.00. Nabożeństwo Gorzkich Żali dla dzieci w Wielką Środę o godz. 16.30.
3. Młodzież z Ruchu Światło-Życie sprzedaje palmy przed kościołem. Koszt jednej palmy 3 złote. Pieniądze ze sprzedaży zostaną przeznaczone na dofinansowanie letnich wyjazdów dzieci z rodzin ubogich.
4. Próby sypania kwiatków przed Rezurekcją odbędą się 11 i 12 kwietnia (wtorek, środa), o godz. 17.00 przed kościołem. Zachęcamy dziewczynki do sypania kwiatów w procesji rezurekcyjnej.
5. Okazja do spowiedzi – codziennie do środy włącznie – w czasie rannych Mszy świętych i po południu od godz. 16.30.
Spowiedź dzieci:
 - w poniedziałek od godz. 16.30 dla klas III i IV;
 - we wtorek od godz. 16.30 dla klas V i VI;
 - w środę od godz. 16.30 dla Gimnazjum.Spowiedź młodzieży:
 - we wtorek od godz. 17.00 dla klas I i II;
 - w środę od godz. 17.00 dla klas III i studentów.Spowiedź po południu i Msza święta wieczorna w kościele.
6. Pouczenie dla rodziców i chrzestnych tych dzieci, które w czasie Świąt otrzymają Sakrament Chrztu Świętego będzie o godz. 18.40 na holu przed kancelarią:
 - w poniedziałek, 10 kwietnia dla chrztów z I-go dnia Świąt z godz. 11.30;
 - we wtorek, 11 kwietnia dla chrztów z I-go dnia Świąt z godz. 13.00;
 - w środę, 12 kwietnia dla chrztów z II-go dnia Świąt z godz. 13.00.
7. Spotkania ministrantów szkół średnich i studentów odbędą się w Triduum Paschalne: W Wielki Czwartek, Wielki Piątek i Wielką Sobotę o godz. 10.00 w zakrystii. Obecność obowiązkowa.
8. W czasie Triduum Paschalnego, tj. w Wielki Czwartek, Piątek i Sobotę nabożeństwa będą tylko wieczorem, o godz. 18.00. W Wielki Czwartek Msza święta dla Dzieci, podczas której zostaną przyjęci Aspiranci do Grona Ministrantów i złożona w procesji z darami jałmużna wielkopostna, o godz. 16.30. W katedrze Opieki NMP Msza Krzyżma o godz. 10.00. Po Mszy świętej o godz. 18.00, nastąpi przeniesienie Najświętszego Sakramentu do Ołtarza Wystawienia. Adoracja do godz. 20.00 i w piątek od godz. 7.00. Tylko w Wielki Czwartek dla tych, którzy nie mogą wziąć udziału w wieczornej Mszy świętej będzie udzielana Komunia Święta rano o godz. 7.00, 7.30 i 8.00.
9. W Wielki Piątek Droga Krzyżowa i Nowenna do Miłosierdzia Bożego o godz. 17.30. Początek liturgii o godz. 18.00. Po zakończeniu liturgii przeniesienie w procesji Najświętszego Sakramentu do Grobu w Sali pod kościołem. Adoracja przy Grobie Pańskim od godz. 23.00 i od godz. 7.00 w Wielką Sobotę. Adoracja dla młodzieży w Wielki Piątek o godz. 21.00. Gorzkie Żale o godz. 22.00. W Wielki Piątek obowiązuje post ścisły. W Wielką Sobotę początek liturgii o godz. 18.00. Przynosimy świece. Adoracji przy Grobie Pańskim po ceremoniach wielkosobotnich już nie będzie! Świecenie pokarmów od godz. 9.00 do 16.00 przed wejściem do Sali Grobu Pańskiego. Rezurekcja o godz. 6.00. Procesja rezurekcyjna wokół kościoła. W pierwszy i drugi Dzień Świąt nie będzie Nabożeństwa o godz. 17.00.
10. W naszej księgarni parafialnej można nabyć materiały dekoracyjne do przystrojenia domów, okien i posesji z okazji peregrynacji obrazu Matki Bożej.

Lyczenia

W 57. rocznicę ślubu Anny i Jana
w 43. rocznicę ślubu Heleny i Mariana
w 41. rocznicę ślubu Krystyny i Józefa
w 40. rocznicę ślubu Natalii i Stanisława
w 40. rocznicę ślubu Danuty i Mariana
w 40. rocznicę ślubu Haliny i Mariana
w 40. rocznicę ślubu Marii i Tadeusza
w 40. rocznicę ślubu Marii i Zbigniewa
w 40. rocznicę ślubu Elżbiety i Ryszarda
w 35. rocznicę ślubu Danuty i Jerzego
w 35. rocznicę ślubu Leokadii i Ryszarda
w 35. rocznicę ślubu Marianny i Kazimierza
w 35. rocznicę ślubu Wiesławy i Stanisława
w 30. rocznicę ślubu Danuty i Waldemara
w 30. rocznicę ślubu Danuty i Wiesława
w 29. rocznicę ślubu Jadwigi i Stanisława
w 25. rocznicę ślubu Mirosławy i Wojciecha
w 20. rocznicę ślubu Marzeny i Mariana
w 20. rocznicę ślubu Izabeli i Zbigniewa
w 18. rocznicę ślubu Ewy i Sławomira
w 16. rocznicę ślubu Iwony i Ryszarda
w 14. rocznicę ślubu Jolanty i Piotra
w 13. rocznicę ślubu Wiesławy i Piotra
w 11. rocznicę ślubu Doroty i Michała
w 2. rocznicę ślubu Renaty i Marcina
w 1. rocznicę ślubu Anny i Łukasza
w 75. rocznicę urodzin Cecylii
w 65. rocznicę urodzin Haliny
w 60. rocznicę urodzin Janiny
w 60. rocznicę urodzin Barbary
w 50. rocznicę urodzin Andrzeja
w 40. rocznicę urodzin Alicji
w 34. rocznicę urodzin Roberta
w 25. rocznicę urodzin Michała
w 20. rocznicę urodzin Magdaleny
w 19. rocznicę urodzin Kamili
w 19. rocznicę urodzin Agaty
w 19. rocznicę urodzin Magdaleny
w 18. rocznicę urodzin Joanny
w 18. rocznicę urodzin Katarzyny
w 18. rocznicę urodzin Wojciecha
w 17. rocznicę urodzin Małgorzaty
w 10. rocznicę urodzin Joanny
w 7. rocznicę urodzin Roksany
w 4. rocznicę urodzin Magdaleny

zdrowia, radości, pokoju wewnętrznego,
obfitego Bożego błogosławieństwa,
wszelkich darów Ducha Świętego i opieki Matki Najświętszej
życzy *Redakcja*

W MINIONYM TYGODNIU

Odeszli do Pana:

05. 04. 2006 r.- Marianna Teresa Pawelec (l. 68)

07. 04. 2006 r.- Bogdan Tarłowski (l. 55)

Wieczny odpoczynek racz im dać Panie...

Ochrzczeni zostali:

Wiktor Buchacz

Filip Szczepański

Dzieckiem Bożym jestem ja...

ALLELUJA!!!

Nastał Nam szczęśliwy dzień, radujmy się bracia i siostry, bo Zmartwychwstał Nasz Pan . Wychwalajmy Go po wieczne czasy, grajmy i śpiewajmy Mu wesołe ALLELUJA!!! W tym szczególnym dla nas dniu, spieszmy też z życzeniami dla Sióstr Zmartwychwstank, które obchodzą swoje wielkie święto. Niech Zmartwychwstały Jezus Chrystus zawsze Was opromienia i prowadzi ku świętości. Życzymy wielu łask Bożych, zdrowia, pokoju, radości i błogosławieństwa od Zmartwychwstałego Chrystusa - *Redakcja*.

Księdzu Robertowi Kaimowi SAC, z okazji Jego imienin, dużo zdrowia, potrzebnych łask Bożych, opieki Matki Bożej Królowej Apostołów oraz wszelkich potrzebnych Darów Ducha Świętego na drodze powołania życzy *Redakcja*

Z okazji imienin naszej współredaktorki Agnieszki Kołodziejskiej życzenia zdrowia, wszelkich potrzebnych łask Bożych, opieki Matki Bożej, darów Ducha Świętego, a także dużo radości i spełnienia marzeń
Redakcja

Adres Redakcji: Radom, ul. Młodzianowska 124, tel.: (0-48) 366-81-03; e – mail: mojaparafia@o2.pl; www.jozef.radom.opoka.org.pl

Redaktor Naczelny: Małgorzata Zawisza, Opiekun duchowy: Ks. Sylwester Fiečko SAC. Odpowiedzialni: Katarzyna Wilczyńska, Marek Gos, dk. Grzegorz Zieliński, Piotr Dyjo, Daria Cielniak, Agnieszka Kołodziejka, Monika Grzesiak, Katarzyna Langowska, Wioleta Stańczak, Paweł Grzesiak, Szczepan Zięba.

